

especialitzats per a la mainada, d'un caire íntim, familiar, exclusiu, per gent no acostumada als espectacles públics.

Amb què pot perjudicar això a l'entitat germana Aires Nous...? Llevats quatre mal intencionats i menja-capellans, tothom així ho entén.

No cal doncs escoltar el clam equivocat d'aquets, ni fer que prevalgui.

Uns joves demanen un dia, a l'entitat a la que pertanyen llurs pares, Aires Nous, que els sigui proporcionat un camp d'esports i que puguin dedicar-se al teatre, com aficionats, i són desateses llurs peticions. Ells busquen qui els ampari i fomenti llur iniciativa, ho troben i s'agrupen sota la bandera dels Esplais, que els brinda tot quan demanen. Ells prenen orientacions, ells actuen, ells treballen àrdidament en el teatre, en l'esport; funden un periòdic, escriuen, donen conferències íntimes, tramen nous plans per l'esdevenidor; creix l'entusiasme i la llista d'associats és ben curulla. ¿Es això massa autonomia pel jovent? ¿Hi ha algun perill pels Aires Nous que la seva joventut sigui massa Esplaista?

Jo entenc que aquest ressorgiment cal cultivar-lo, cal orientar-lo, més, cal apoiar-lo i donar-li tota l'importància que té, mai ofegar-lo, mai enrunar-lo; ha surgit massa espontani, es molt arrelat al cor de la nostra joventut per suprimir-lo tant fàcilment.

Els, els esplaistes mai han estat enemics, ni han vist malament l'actuació de Aires Nous en lo referent a política i direcció; però sí, volen actuar en la part que pertoca a esbarjo, volen escullir-ho ells mateixos això que més els plagui referent a divertiments; doneu-los-hi docs el que justament pretenen, i ressorgirà la pau, el benestar i no lingueu por, sempre es recordaran que son membres dels Aires Nous i com a tals actuaran, bo hi portant en són cor el respecte pels Esplais, que han satisfet tots els seus anhels; sense que llurs directors i orientadors apartin mai del seu ritme els principis que els animen; la formació cristiana del jovent, la pau en les llars, el respecte a l'enemic i el benestar públic.